

summer, 20th November 1944, Hjulby on Fyn (pictured on fig. 1), and ♀ ad. 5th June 1945, Søndre Højrup also on Fyn (pictured on fig. 2). Possibilities of breeding cannot be excluded but are very unlikely. Measurements of the two specimens (including skeletal measurements) are given in the paper.

Lille Fluesnapper (*Muscicapa p. parva* Bechst.) ynglende i Charlottenlund Slotspark.

Af M. HØJGAARD & J. A. GULDAL.

Da jeg 28. Maj 1945 om Formiddagen cyklede gennem Charlottenlund Skov ad Ordrup Jagtvej, hørte jeg en Fuglestemme, der var mig ganske ukendt. Konservator H. MADSEN, over for hvem jeg i Telefonen, saa godt det lod sig gøre, efterlignede den paagældende Fuglestemme, mente, at der kunde være Tale om Lille Fluesnapper, og lovede straks at komme ud for at undersøge Fænomenet. I Mellemtiden havde jeg hentet min Kikkert og havde nu med Sikkerhed konstateret, at Stemmens Ophavsmand var en Han af Lille Fluesnapper, som vimsede rundt i Trækronerne paa Insektjagt paa ægte Fluesnappervis, mens den bestandig lod sin Sang høre. Denne lyd nærmest som et ideligt gentaget: „Tjiv, tjiv, tjiv, tjiv, tjyv, tjyv, tjyv, tjyv, tjyv“. Hr. MADSEN kom nu til, og bekræftede min Bestemmelse.

Jeg hørte og saa den nu jævnlgt i Nærheden af det Sted, hvor jeg havde opdaget den, indtil d. 10. Juni, hvorpaa den forsvandt for mig, og jeg mente da, at det drejede sig om en uparret Han, som nu var strejffet bort. Om Morgenen d. 5. Juli hørte jeg dog atter et Par Strofer af dens Sang, men denne Gang var det ved Indkørslen fra Jægersborg Allé til Charlottenlund Slot. Samme Dag blev jeg ringet op af Adjunkt F. BOLT-JØRGENSEN, som fortalte mig, at han Dagen før havde fundet Reden i en Kløft midt i en Bøgestamme ca. 10 m over Jorden. Hr. BOLT-JØRGENSEN og jeg iagttog om Aftenen d. 5. Juli baade Hannen og Hunnen i Færd med at made Unger, som efter Kraften af deres Skrig at dømme snart maatte være

modne til at flyve ud. D. 6. Juli saa jeg jævnlig de gamle bringe Føde til Reden, men om Aftenen Kl. 19 $\frac{1}{2}$ (Sommertid) var Reden tilsyneladende tom. Om Morgenen Dagen efter saa BOLT-JØRGENSEN og jeg Hunnen made en udføjne Unge. Hannen holdt til i Nærheden og sang af og til lidt men bragte ikke Ungen Føde. Jeg har kun set denne ene udføjne Unge.

Da de gamle fodrede Ungerne, lod de ofte deres Varselstemme høre. Denne bestod af to Lyde: enten et „hytt“, der mindede noget om Bogfinkens, eller en Snerren, der mindede om en Mellemting mellem Rødhalsens og Gærdesmuttens Varsel. Reden blev nu nedtaget for at overgives til Zoologisk Museum. Den er bygget af Mos paa et tyndt Underlag af afribede Blade, og Redeskaalen, som var ganske fladtraadt af Ungerne, er sparsomt foret med tørt Græs. Dens ydre Diameter er ca. 10 cm. I Reden fandtes en mumificeret spæd Unge.

Efter min Opdagelse af Fuglen blev dens Eksistens ogsaa kendt af andre Ornitologer, saaledes af Hr. stud. mag. J. A. GULDAL, hvis Iagttagelser følger nedenfor.

MOGENS HØJGAARD.

16. Juli: Mellem Kl. 10—12 iagttoges en gammel Han med meget rene Farver, medens den flagrede omkring i nogle Egetræer i Slotsparken. Som Regel færdedes den højt oppe i Kronerne, men nu og da kom den dog ned i den lave Underskov, der for det meste bestod af Elm, for at made en sulten Unge, som jeg ved en enkelt Lejlighed saa sidde ganske tæt ved mig paa en Kvasdyngge. Hele Tiden hørtes den gamle Fugls Lokkelyd, og ind imellem lod den et nærmest noget halemejsagtigt „tserr, tserr“ høre, hvilket især skete naar Ungen blev fodret. Ungens Fjerdragt lignede meget Broget Fluesnappers Unge- dragt, dog var de hvide Halepletter meget tydelige og gjorde den kendelig selv paa lang Afstand.

Om Eftermiddagen fortsatte jeg mine Iagttagelser Kl. 13—16. Hannen færdedes nu udelukkende nede i Underskoven, oftest kun en 2-3 m over Jorden. Paa selve Skovbunden kom den aldrig. Meget ofte hørtes dens Lokkelyd „si-yb, si-yb“. Ungen, som jeg saa meget mere til nu end om Formiddagen, blev madet meget ofte, og dens Skrigen, der mindede om Graa Fluesnappers Varselslyd, hørtes tit.

Om Aftenen aflagde jeg endnu et Besøg hos Fluesnapperne og fandt, at de havde flyttet sig et godt Stykke. Fuglene opholdt sig nu i en Lysning, der paa de tre Sider var begrænset af høje Bøge og paa den fjerde grænsede op til en bred og stærkt trafikeret Vej. Træerne i Lysningen bestod for største Delen af unge Elme med lidt Birk og Navr imellem. (Om tidligere danske Ynglepars Opholdssteder skal jeg henvisse til CHRISTIANSEN & POULSEN 1941, p. 153). Ved dette Aftenbesøg bemærkede jeg, at den gamle Han igen var gaaet op i Trækroernerne og færdedes ganske som om Formiddagen, indtil et Egern gjorde den bange, og Ungen begyndte at skriige op. Da dette skete, kom den ned i Underskoven, hvor den opholdt sig, indtil jeg gik, idet den ofte lod Stemmen høre.

18. Juli: Denne Dag lykkedes det mig ved et kort Eftermiddagsbesøg foruden de sædvanlige to Fugle tillige at faa iagttaget en Hun og endnu en Unge. Hunnen var meget pjusket i Fjerdragten. Store Dele af Bugens Fjer var helt tottede at se paa, saa der var ingen Tvivl om, at Fuglen var i stærk Fældning. Hannen, som jeg senere samme Eftermiddag saa sidde frit fremme i længere Tid, gav mig yderligere Bevis paa, at Fældetiden var inde, idet den under en meget grundig Pudsning lod mig se, at der var store Huller paa Bugen, samt at Fjereene var saa løse, at en enkelt endog fløj af uden større Besvær. I de følgende Dage lagde jeg ogsaa Mærke til, at Strubens orangerøde Farve svandt mere og mere for hver Dag, der gik. Ungen var ivrigt optaget af at hoppe rundt i Buskene, og flere Gange hørte jeg den skriige op, antagelig fordi den blev fodret. Fuglene opholdt sig stadigvæk i den tidligere omtalte Lysning.

20. Juni: Om Aftenen aflagde jeg igen Stedet et Besøg, og atter viste det sig, at Hannen om Aftenen nærrede en udpræget Forkærlighed for de „øvre“ Luftlag. Ungen fra de foregaaende Dage var nu saa stor, at den havde flyttet sig et større Stykke, idet jeg genfandt den og Hannen ovre i Slotsparken, der ligger ca. 50 m borte fra Lysningen. Samme Aften lykkedes det mig atter at faa Hunnen og den anden Unge at se. De havde flyttet sig en ca. 300 m bort fra deres sidste Iagttagelsessted, og dette gav mig det Indtryk, at Forældrene havde delt Ungerne

imellem sig, idet hver for sig sørgede for sin Unge.¹⁾ Den iagttagne Hun opførte sig iøvrigt paa samme Maade som Hannen, baade hvad Stemme og Væremaade angik. Efter denne Dag saa jeg intet mere til Hunnen.

21. Juli: Om Eftermiddagen iagttog jeg atter Hannen og Ungen ovre i den nævnte Lysning. Ungen var nu saa stor, at den selv foretog Udflugter op i de unge Træer. En enkelt Gang saas den ogsaa jage i Skovbunden, hvor den pillede Insekter. Den blev dog stadigvæk madet af Hannen. Denne var nu meget mere tavs og vanskelig at opdage end tidligere, men den opholdt sig dog endnu det meste af Tiden nede i Underskoven.

24. Juli: Om Eftermiddagen denne Dag fik jeg et lille Indblik i Ungens Maade at drive Jagt paa. Den færdedes hele Tiden lavt nede i Underskoven, oftest kun en lille Meter eller saa over Skovbunden, og den kom meget tit ned paa denne, hvor den paa Drosselmaner vendte Bladene for at pille Insekter.

25. Juli: Hannen saas i Dag blot et enkelt Øjeblik højt oppe i nogle Trækroner.

26. Juli: En enkelt Fugl saas denne Dag oppe i et Egetræ. De hvide Halefjer saas godt, men om det var Hannen eller den unge Fugl lod sig ikke afgøre.

Efter denne Dag opgav jeg at følge Fuglene, da de nu var tavse og hele Tiden færdedes saa højt oppe, at de umuligt kunde identificeres.

En Oversigt over Lille Fluespappers Udbredelse i Nordvest Europa — herunder ogsaa Danmark — er fornylig givet af OTTERLIND (1944, p. 41).

¹⁾ STEINFATT (1937, p. 1) synes at være kommet til samme Standpunkt, idet han bemærker, at Han og Hun driver Jagt uafhængig af hinanden. Under Yngletiden, mens Ungerne er i Reden, har samme Forfatter forøvrigt bemærket, at Hannen høs et Par, der var under Observation, var mere ivrig til at fodre end Hunnen, idet han paa en enkelt Fodringsdag konstaterede, at af 176 Fodringer udførte Hannen de 123, mens Hunnen kun kom med Føde 53 Gange. Dog følger han til, at han betragter Hunnens ringe Deltagelse i Opmadningen som et Særtilfælde. GUSTAFSON (1944, p. 100) har for et svensk Ynglepars Vedkommende iagttaget, at kun Hannen fodrede Ungerne, hvilket jo kunde tyde paa, at Hunnen ikke er saa ivrig til at deltage i Ungernes Fodring, som STEINFATT lader formode.

Literatur.

- CHRISTIANSEN, C. F. & S. E. POULSEN, 1941: Lille Fluesnapper (*Muscicapa p. parva* Bechst.) ynglende i Kongelunden paa Amager. — Dansk Orn. For. Tidsskr., **35**, p. 153—158.
- GUSTAFSSON, K. J., 1944: Häckningsfynd av lilla flugsnapparen (*Muscicapa p. parva* Bechst.) i Småland. — Vår Fågelvärld, **3**, p. 100.
- OTTERLIND, G., 1944: En iakttagelse av lilla flugsnapparen (*Muscicapa p. parva* Bechst.) och en översikt av artens uppträdande i nordvestra Europa. — Vår Fågelvärld, **3**, p. 41. (Heri udførlig: Literaturliste.)
- STEINFATT, O., 1937: Beobachtungen über das Brutleben des Zwergfliegen-schnäppers in der Rominter Heide. — Ornith. Monatsberichte, p. 1—7.

J. A. GUILDAL.

Instinkt og Fornuft hos Fugle.

Om Fugles Artskarakter.

Af S. E. POULSEN.

I HOLGER POULSENS Afhandling „Tamme og sky Fugle“, D. O. F. T. **38**, 1944, p. 253, fremstiller Forfatteren den af mig i „Instinkt og Artskarakter hos Fugle“ D. O. F. T. **38**, 1944, p. 82, fremhævede Forskel i forskellige Arters Opførsel i Fangenskab som begrundet af deres forskellige Levevis. I nævnte Artikel har jeg særlig gjort opmærksom paa, at Arternes forskellige Opførsel ikke altid har sin Aarsag i forskellig Levevis, og som Eksempler har jeg blændt andet fremhævet Tornirisk, Grønirisk og Grønsisken, af hvilke de to sidste Arter har udpræget selskabelig Instinkt. Med speciel Artskarakter har jeg ment en Arts særlige Væsen, hvilket Udtryk nok kan anses som dækkende.

Forskellen i Væremaade hos de 3 nævnte Arter i Fangenskab kan ikke forklares blot nogenlunde sandsynligt ud fra forskellig Levevis. Som HOLGER POULSEN snart at betegne Grønsiskenens karakteristiske Tamhed som Udslag af selskabeligt Instinkt og snart som Fodertamhed klarer ikke dette Problem. Naar vildtfangede Grønsiskener derfor efter faa Ugers Forløb yngler og tillader, at man løfter Rederne ud fra deres Underlag, og uanfægtet vedbliver at ruge Æggene eller flyver til og fra Ungerne og mader dem, mens man staar med Reden i Haanden, kan Aarsagen ganske givet hverken skyldes selska-